

Η πραγματικότητα της Μετανάστευσης στη χριστιανική παράδοση (Σεβ. Μητροπολίτης Λαγκαδά, Λητής και Ρεντίνης κ. Ιωάννης)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1LNnFwO>]

Η θέσις της Εκκλησίας εις το φαινόμενον της μεταναστεύσεως.

Η μετανάστευσις ως γεγονός, ως ελέχθη, απαντάται εις το ιστορικόν παρελθόν και συνεχίζεται μέχρι την σήμερον με απροβλέπτους εξελίξεις διά το μέλλον. Προ του γεγονότος τούτου, η Εκκλησία υπήρξε πάντοτε, εις όλας τας εποχάς, αρωγός εις τον εμπερίστατον αδελφόν, καθ' ότι εις το πρόσωπον του ξένου η Εκκλησία ατενίζει τον ξένον ως Υιόν και Λόγον του Θεού: ου πόλιν έχοντα, ου κώμην, ουκ οίκον, ου μονήν, ου συγγενή[2].

Είναι γνωστόν ότι εις την Παλαιάν Διαθήκην, όπως και εις την ιστορίαν της Καινής Διαθήκης, έχομεν χαρακτηριστικά μεταναστεύσεως, εις τα οποία οι μετανάσται τυγχάνουσιν πρόσωπα ιερά, με πρώτον τον Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν, ο οποίος, διά της φυγής Του εις Αίγυπτον[3], κατέστη ο πρώτος εν ημίν μετανάστης, ο εξ' αυτής της φάτνης ως ξένος εξ Ηρώδου φυγάς, ο εξ' αυτών των σπαργάνων εν Αιγύπτω ξενωθείς[4].

Αι μετακινήσεις πληθυσμών σήμερα οριοθετούν νέα δεδομένα. Η ζωή της Εκκλησίας αποδέχεται τα πρόσωπα των δοκιμαζομένων και δίδει προς αυτά την ομοτιμίαν, όπως αυτή αποκαλύπτεται και φανερούται εις το πρόσωπον του Κυρίου, ο οποίος ταυτίζει την ύπαρξίν Του με τον ξένον και άοικον[5]. Εις το τέλος, η φροντίς της αγάπης διά το φλέγον τούτο ζήτημα προσδιορίζει την στάσιν του Σώματος των εις Χριστόν πιστευόντων προς τους ανθρώπους, οίτινες ευρίσκονται εν τη παρούση ζωή εις δοκιμασίαν.

Ουδέποτε ο Θεός Λόγος ομιλεί διά επιλεκτικήν βοήθειαν! Ουδέποτε η εντολή της αγάπης περιορίζει την έμπρακτον έκφρασιν αυτής επιλεκτικώς! Η ζωή της Αγίας ημών Εκκλησίας είναι ζωή αγάπης προς πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τον κόσμον, αλλά και προς πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις την οργανωμένην ζωήν του κυττάρου του εκκλησιαστικού ημών βίου, που είναι η εννοία, η εν αυτή δηλαδή εκκλησιαστική παρουσία ως ομολογία Πίστewος φανερουμένης διά της αγάπης. Ως εκ τούτου, η πράξις της ποιμαντικής διακονίας σήμερα εκφράζει αφ' ενός το απροσωπόληπτον της διακονίας της αγάπης και αφ' ετέρου την, κατά το εφικτόν, παροχήν συμπαραστάσεως πνευματικής και στηρίξεως υλικής από τας δομάς του ποιμαντικού αυτής έργου. Ουδέποτε η Εκκλησία μας εζήτησε ταυτότητα, διά της οποίας ορίζεται το θρήσκευμα η η προέλευσις των προς αυτήν αιτούντων[6], καθ' ότι εις το πρόσωπον του ελαχίστου αδελφού ο ίδιος ο Κύριος διακονείται.

[2] Του εν αγίοις Πατρός ημών Επιφανίου επισκόπου Κύπρου λόγος εις την θεόσωμον ταφήν του Κυρίου και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού, και εις τον Ιωσήφ τον από Αριμαθαίας, και εις την εν τω άδη του Κυρίου κατάβασιν, μετά το σωτήριο πάθος παραδόξως γεγενημένην. Τω αγίω και μεγάλω Σαββάτω.

[3] Εγερθείς παράλαβε το παιδίον και την μητέρα αυτού και φεύγε εις Αίγυπτον... (Ματθ. 2-13).

[4] Ο Άγιος Επιφάνιος, Αρχιεπίσκοπος Κύπρου (4ος - 5ος αι.), εις τον λόγον του εις την θεόσωμον ταφήν του Κυρίου, με άκρως ποιητικόν τρόπον, επαναλαμβάνει την φράσιν: «δος μοι τούτον τον ξένον». Φαντάζεται τον Ιωσήφ την ώραν, που προσέρχεται προς τον Πιλάτον διά να ζητήσει το πανακήρατον Σώμα του Ιησού προς ενταφιασμόν και βάζει εις το στόμα του τα εξής υπέροχα λόγια: Άλλά τι; Αίτησίν τινα οικτράν, ώ κριτά, και τοις πάσι μικράν αιτούμενος προς σε παραγέγονα· δος μοι νεκρόν προς ταφήν το σώμα εκείνου, του παρά σου κατακριθέντος Ιησού του Ναζωραίου, Ιησού του πτωχού, Ιησού του αποίκου, Ιησού του γυμνού, Ιησού του ευτελούς, Ιησού του τέκτονος υιού, Ιησού του δεσμίου, 'Ιησού του αιθρίου, Ιησού του ξένου και επί ξένοις αγνωρίστου και ευκαταφρονήτου και επί πάσι κρεμαμένου.

Δος μοι τούτον τον ξένον· τι γαρ σε λοιπόν ωφελεί το σώμα αυτού;

Δος μοι τούτον τον ξένον· εκ μακράς γαρ ήλθε της χώρας ώδε, ίνα σώση τον ξένον.

Δος μοι τούτον τον ξένον· κατήλθε γαρ εις γην σκοτεινήν ανενέγκαι τον ξένον.

Δος μοι τούτον τον ξένον· αυτός γαρ και μόνος υπάρχει ξένος. Δος μοι τούτον τον ξένον, ούτινος την χώραν αγνοούμεν οι ξένοι. Δος μοι τούτον τον ξένον, ούτινος τον Πατέρα αγνοούμεν οι ξένοι.

Δος μοι τούτον τον ξένον, ούτινος τον τόπον και τον τόκον και τον τρόπον αγνοούμεν οι ξένοι.

Δος μοι τούτον τον ξένον, τον ξένην ζωήν και βίον ζήσαντα επί ξένης.

Δος μοι τούτον τον ξένον, τον μη έχοντα ώδε που την κεφαλήν κλίνη.

Δος μοι τούτον τον ξένον, τον ως ξένον επί ξένης άοικον και επί φάτνης τεχθέντα.

Δος μοι τούτον τον ξένον, τον εξ αυτής της φάτνης ως ξένον εξ Ηρώδου φυγόντα.

Δος μοι τούτον τον ξένον, των εξ αυτών των σπαργάνων εν Αιγύπτω ξενωθέντα.

Δος μοι τούτον τον ξένον, τον ου πόλιν, ου κώμην, ουκ οίκον, ου μονήν, ου συγγενή, επ' αλλοδαπής δε χώρας την οίκησιν έχοντα και τα πάντα κατέχοντα».

[5] Ξένος ήμην και συνηγάγετέ με... (Ματθ. 25-35).

[6] ότι ουκ έστι προσωπολήπτης ο Θεός, αλλ' εν παντί έθνει ο φοβούμενος αυτόν και εργαζόμενος δικαιοσύνην δεκτός αυτώ εστί (Πραξ. Αποστ. 10-35).